

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 7

**Kapitola 6:
Kampaň v Poľsku**

Pravda je taká krehká, že na svoju ochranu potrebuje ochranu z lži."

Winston S. Churchill

Keď už bola vojna proti Poľsku takmer vyhratá, "Hitler sa v Reichstagu pochválil svojím triumfom nad bezbranným národom". Takto vykreslil Poliakov v roku 1939 Walter Cronkite, hovorca konvenčných historikov a protinacistických propagandistov. Jeho obraz sa odvtedy stal historickou dogmou, v ktorej je Poľsko stále vykresľované ako mierumilovná krajina, príliš plachá a malá na to, aby sa bránila Hitlerovmu tyranizovaniu. Ako sa však uvádza v predchádzajúcej kapitole, Poliaci pobúrili britských a francúzskych spojencov svojím tvrdohlavým odmietaním mierových rokovaní. A v žiadnom prípade neboli "bezbranným národom". Keďže moderné Poľsko vzniklo po prvej svetovej vojne, maršal Jozef Pilsudski presadzoval rozsiahle zbrojné programy, ktoré zodpovedali jeho

agresívnej zahraničnej politike. Bol známy ako bojovný búrlivák v celej východnej Európe a zapojil sa do potýčok so všetkými svojimi susedmi vrátane sliezskych Nemcov, ktorí boli v skutočnosti "bezbranným národom" začiatkom 20. rokov 20. storočia, keď okupoval ich územie v hrubom rozpore s medzinárodným právom. Dokonca aj spojeneckí tvorcovia Versaillskej zmluvy Poliakov pranie- rovali za zbabelé obťažovanie odzbrojených Nemcov.

Pilsudski súčasne zorganizoval plnohodnotný útok na ZSSR. Hoci sa mu to nepodarilo, zabránil Sovietom v protiútoky na Poľsko. V deň, keď bol v Nemecku zvolený k moci národný socializmus, Pilsudski bez provokácie vyslal tajného emisára do Paríža, kde navrhol spoločnú inváziu do Ríše. Zle pripravení Francúzi boli zdesení a odmietli zväžiť jeho zločinný návrh viesť nevyhlásenú vojnu proti národu, ktorý bol príliš slabý na to, aby niekoho ohrozil, nieto ešte bojovných Poliakov. Pilsudski bol ženatý so Židovkou, čo vysvetľovalo jeho osobnú ne- raživosť voči Nemcom vo všeobecnosti a národnému socializmu zvlášť.

Ako bolo uvedené v predchádzajúcej kapitole, poľská vláda podpísala v januári 1934 zmluvu o priateľstve s Ríšou. V tom istom čase vyslal Pilsudski svojho veľvyslanca Millsteina do Litvy, aby tajne zlákal vedenie tejto pobaltskej krajiny do spoločného vojenského spojenectva proti Nemecku. Millstein, zať medzinárod- ného bankového domu Rothschildovcov v Paríži, bol chladne prijatý Litovčanmi, ktorých staré hlavné mesto Vilnius bolo obsadené a stále v držbe dvojnásobného maršala.

Po jeho smrti na rakovinu alebo otravu v roku 1935 pokračovala poľská zbrojná výroba v nezmenšenej miere, ale niektorí varšavskí predstavitelia si začali uve- domovať samovražednú hlúposť súčasného odporu voči Stalinovi aj Hitlerovi a priklonili sa k *zblížovaniu* s novým Nemeckom. Pomaly sa obe krajiny zblížovali, až kým Bullitova sirénová pieseň o ľahkom dobývaní nezaviedla Poliakov do zá- huby. V auguste 1939 dosiahla ľudová agitácia proti Hitlerovi vo vnútri Poľska horúčku, ktorá vyústila do bezuzdných davových akcií namierených proti 1,5 milióna Nemcov v krajine. Koľko z nich rozvášnený dav odvliekol z ich domovov a zbil alebo ukameňoval na smrť, sa nikdy presne nezistilo, hoci podľa odhadov Medzinárodného Červeného kríža to bolo viac ako 3 000 mužov, žien a detí v priebehu dvadsiatich rokov počnúc rokom 1919. Len v roku 1939 zavraždili rozvášnení Poliaci približne 500 nemeckých občanov. Švajčiarske záznamy doku- mentujúce poľské zverstvá voči nemeckej menšine, hoci sú verejnosti dostupné už viac ako 60 rokov, sú zanedbávaným faktorom poľsko-nemeckých vzťahov pred druhou svetovou vojnou.

Zatiaľ čo sa britskí vojenský stratégovia radili v Londýne so svojimi poľskými pešiakmi, popredné poľské noviny *Kurier Polski* uverejňovali titulky s požiadav- kou: "Nemecko musí byť zničené!" (*Goebbels*, s. 304). Hysterické pomery

koncom leta 1939 opísal kapitán nemeckého u-bootu Werner Hartmann. "V Poľsku už niekoľko týždňov vládli nepokoje," spomínal. "Noviny a kabarety sa vysmievali nemeckému ľudu. Nemeckí občania boli bezdôvodne obviňovaní a zatýkaní. Etnických Nemcov lynčovali. Generál Ironside (náčelník britského cisárskeho generálneho štábu) vykonal inšpekciu poľskej armády. Megalomanskí vojenski muži s balónovými hlavami hovorili o bitke pri Tempelhofe (t. j. Berlíne) a o 'hranici' na Labe. Gdansk bol systematicky odrezaný a Gdingen --- schizofrenický útvar z polorozpadnutých betónových blokov a drevených plotov pozdĺž mora --- sa mal stať veľkým prístavom východnej Európy. Novinové titulky každý deň prinášali nové a znepokojivejšie excesy tohto stupňujúceho sa šovinizmu. Raz tvrdili, že poľská flotila nám pripraví Salamínu v Baltickom mori a vlny sa sfarbia do červena našou krvou až po biele kriedové útesy Rujany" (33).

Napriek tomu Hitler nemal v úmysle hrať do karát svojim nepriateľom tým, že by začal vojnu, ktorej výsledok nikto nemohol odhadnúť. Varšavské úrady, frustrované jeho železnou sebakontrolou, šialene nariadili poľským špeciálnym jednotkám zaútočiť na malé nemecké pohraničné mesto Gleiwitz, ktoré 31. augusta 1939 skutočne obsadili. Celkovo Poliaci podnikli približne 35 výpadov cez východné hranice Tretej ríše, útoky, o ktorých sa dvorní historici so zámerom vykresliť Hitlera ako jediného agresora nikdy nezmiňujú. Aj teraz sa usiloval o ukončenie bojov dohodou. Ako museli priznať autori protinacistickej *Ilustrovanej encyklopédie druhej svetovej vojny Marshall Cavendish*, "nemecká invázia do Poľska sa začala po tom, čo poľský veľvyslanec v Berlíne odmietol Hitlerove návrhy na mierové riešenie problému Gdanska a koridoru" (22). Keďže jeho krajina bola napadnutá, führerovi neostávalo nič iné, len nariadiť protiopatrenia. V súlade s tým sa Poliakom 1. septembra ráno dostalo toho, po čom túžili, keď na nich Blitzkrieg dopadol ako Boží hnev.

Práve vtedy Duce demonštroval svoje odhodlanie dosiahnuť mier tým, že 5. septembra požiadal o zvolanie konferencie piatich veľmocí v Paríži, aby "preskúmali ustanovenia Versailleskej zmluvy, ktoré sú príčinou problémov". Hitler súhlasil a povedal Britom a Francúzom, že zastaví útok a stiahne sa z Poľska, ak mu bude umožnené ponechať si nemecké mesto Gdansk - nemecké. Na túto bezprostredne rozumnú požiadavku dali západné demokracie prednosť vojne so všetkými jej vzájomne katastrofálnymi dôsledkami.

Poľsko zbrojilo dvadsať rokov. A stačí letmý pohľad na jej armádu, aby sa ukázalo, že Poliaci boli sotva "bezbranní". Zmobilizovali miliónovú armádu v tridsiatich moderne vybavených peších divíziách, ktorú podporovala "národná obrana" so 100 000 záložníkmi. *Cavendishova encyklopédia* opisuje poľskú armádu ako "jednu z najväčších na svete"(22). Poľskú pechotu podporovala obrnená brigáda s nie menej ako 300 tankami, čo dáva za pravdu spojeneckému mýtu o op-

eratívnej kavalérii ako jedinom prostriedku obrany Poľska. Poliaci síce prevádzkovali jazdecké pluky (celkovo 37), ale to robili aj všetky ostatné moderné národy na svete - vrátane Nemecka a USA; jazdecké jednotky boli stále neoddeliteľnou súčasťou súdobej vojny.

Väčšina študentov o druhej svetovej vojne nevie, že Poliaci mali moderné námorníctvo s piatimi ponorkami, štyrmi torpédoborcami, šiestimi mínolovkami a mínolovkou. Aj keď sa tieto sily zdajú byť v porovnaní s inými námornými loďstvami skromné, boli vhodné pre hranice Baltského mora a určite modernejšie ako ich ťažkopádny protivník, zastaraný *Schleswig-Holstein*, ktorý vypálil prvé nemecké výstrely druhej svetovej vojny. Varšavské námorné sily pokračovali v boji ešte dlho po páde hlavného mesta v októbri 1939. Napríklad o pol roka neskôr, 8. apríla 1940, poľská ponorka *Orzel* potopila v Baltskom mori nemecký transportný čln *Rio de Janeiro*.

Poliaci mali leteckú flotilu s takmer tisícok lietadiel. Pokročilý stredný bombardér P.37 "Elk" letel o 40 míľ za hodinu rýchlejšie ako špičkový nemecký stredný bombardér Heinkel He 111H-16, hoci obe lietadlá niesli rovnaký náklad 5 600 kg bômb. Jednomotorový bombardér PZL P.23 bol na začiatku vojny najpočetnejším typom lietadla v službách poľského letectva, 114 exemplárov slúžilo v prvolíniových jednotkách a ďalších 11 bolo prijatých ako náhrada. Robustný *Karas*, čiže "kapor", schopný operovať z improvizovaných letísk, niesol 1 330-kilogramový bombový náklad rýchlosťou 186 km/h a bol vyzbrojený na chrbtovej aj brušnej streleckej pozícii, vďaka čomu bol lepšie chránený ako nemecké náprotivky, dvojmotorový Messerschmitt-110 alebo stíhací bombardér *Stuka*.

Premiérovým stíhacím lietadlom poľských vzdušných síl však bol obratný vysokotlakový jednoplošník PZL P.11, ktorý vyrábali varšavské *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, Národné letecké závody. Hoci bol pomalší ako väčšina jeho protivníkov z Luftwaffe, P.11 bol rýchly a veľmi obratný. V rukách skúseného letca (a mnohí poľskí letci boli vynikajúcimi letcami) bol P.11 hrozivým protivníkom. Väčšina dejín druhej svetovej vojny neuvádza, že prvé vzdušné víťazstvo v poľskej kampani dosiahol jediný pilot P.11 nad dvoma strednými bombardérmi Dornier. A o bojových schopnostiach poľského letectva svedčí aj 285 lietadiel Luftwaffe stratených počas krátkej kampane.

Zatiaľ čo Messerschmitt Me 109E bol nadradený poľskému bojovému lietadlu (ako aj všetkým ostatným stíhačkám na svete v tom čase), P.11 sa vyrovnal a dokonca prekonal stíhacie modely, ktoré letali v súasných leteckých silách na celom svete. P.11 bol rovnako dobrý, ak nie lepší ako ruské dvojplošníky Polikarpov, taliansky CR-42, Gloster *Gladiator* RAF, japonský Mitsubishi A5M (americké kódové označenie *Claude*) alebo americký Brewster *Buffalo* - všetko frontové bojové lietadlá v roku 1939. Poľské lietadlá zďaleka neboli "značne

zastarané", na svoju dobu boli štandardné alebo lepšie a niekedy, ako v prípade *Elku*, išlo o najmodernejšie stroje.

Hlavné správy o druhej svetovej vojne vždy vykresľujú protivníkov porazených národnými socialistami ako slabých alebo bezbranných, aby sa udržal propagandistický obraz Hitlerových stúpencov ako tyranov, ktorí nikdy nedokážu vyhrať čestný boj. Ich zámery sú zjavné a mimohistorické. Desaťtisíce mŕtvych, nezvestných a zranených Wehrmachtu za necelý mesiac bojov sú dôkazom, že Nemci sa cez Poľsko len tak neprechádzali k ľahkému víťazstvu. Označovať poľský odpor za "márny" alebo "úbohý" znamená ponížovať pozemné vojská, námorníkov a letcov, ktorí tak obratne a statočne bojovali za svoju krajinu, zradení západnými spojencami a vlastnými vodcami. Ako po kampani v Gdansku verejne priznal sám Adolf Hitler: "Na tomto mieste urobme poľským vojakom zadosť. Poliaci bojovali statočne na mnohých miestach. Ich poddôstojníci urobili všetko, čo bolo v ich silách. Ich dôstojníkom chýbala inteligencia. Ich vrchné velenie bolo absolútnym zlyhaním. Ich organizácia bola len poľská."

Lepší príklad pravdivosti jeho hodnotenia nemožno nájsť mimo obrany Westerplatte pred prístavom Danzig zo strany Poliakov. Od roku 1924 tajne budovali tento polostrov na hlavné vojenské tranzitné zariadenie napriek sľubovaným ubezpečeniam varšavských politikov s vyjednávačmi Spoločnosti národov, ktorí sa snažili upokojiť potenciálne ohnisko napätia medzi Nemeckom a Poľskom. Podľa poľského historika Macieja Jonasza "treba poznamenať, že miesta suterénnych pozícií (ozbrojenej citadely) museli byť utajené, pretože ich existenciu zakazovali podmienky dohody, ktorá upravovala existenciu zariadenia. Dokonca boli utajené aj pred mladším poddôstojníckym personálom stráže, ktorý sa striedal každých šesť mesiacov. O podzemných bojových pozíciách vedeli len dôstojníci a starší poddôstojníci..." (66). Tento závoj prísneho utajenia skrýval betónom vystužené, najmodernejšie vyzbrojené zariadenie s množstvom guľometných stanovišť, mímometov a delostrelectva, ktoré obsluhovala rota elitných vojakov. Existencia takéhoto tajného, dokonca ilegálneho opevnenia *pätnásť rokov* pred vypuknutím druhej svetovej vojny odhalila poľské prípravy na konflikt s Nemeckom, a to dávno pred nástupom Hitlera, ktorý je dodnes obviňovaný z vyprovokovania nepriateľstva s Poľskom.

1. septembra Nemci, ktorí si neuvedomovali rozsah obrany, začali frontálny útok na Westerplatte a boli zničení skôr, ako sa dostali do blízkosti skrytej citadely, pričom ich obrnený útok zničilo poľské 75 mm poľné delo. Na pomoc prišla staršia vojnová loď *Schleswig-Holstein* z roku 1909, ktorá pochádzala z minulej éry dreadnoughtov. Jonáš píše, že poľské poľné delostrelectvo "spozorovali pozorovatelia bojovej lode a okamžite proti nemu viedli silnú paľbu. Prvá námorná strela zasiahla kmeň stromu, pod ktorým sa 75 mm nachádzalo, a ďalšie dve sa

priblížili natoľko, že úplne vyradili z činnosti. (Zbraň bola neskôr opravená a používaná Nemcami, čím definitívne ukončila svoju kariéru v stalingradskej kapse)" (68, 69).

Starý, statný vojnový kôň sa presadil, pričom do zariadenia zasadil čoraz viac priamych zásahov. "Táto brutálna paľba, počas ktorej bojová loď páliła svojimi obrovskými delami do zariadenia len zo vzdialenosti 400 metrov, trvala až do 21:00. To viedlo Poliakov k evakuácii Strong-pointu Prom, ktorého personál sa stiahol, aby pomohol obsadiť strážny domček číslo jeden. Práporčík Gryczman vypovedal o intenzite paľby, keď vydal rozkaz na stiahnutie: "Prežil som dve vojny, ale niečo také som ešte nevidel!"

Poľské Westerplatte vydržalo týždeň proti Nemcom, ktorí sa vedeli k odhodlanému nepriateľovi správať rytiersky. "Po kapitulácii," uvádza Jonáš (71), "si poľskí dôstojníci mohli ponechať svoje šable na znak úcty, ktorú si obrana vyslúžila u protivníka." Poliaci utrpeli 15 obetí, zatiaľ čo 200 až 300 ich protivníkov ležalo mŕtvych.

Proti 30 poľským divíziám, jednej obrnenej brigáde a 842 operačným lietadlám Nemecko nasadilo 106 divízií, šesť obrnených divízií a 3 000 bojových lietadiel. Toto porovnanie je však zavádzajúce, pretože viac ako polovica týchto síl Wehrmachtu musela byť v okamihu pripravená na predpokladané útoky Veľkej Británie a Francúzska na západe. Hoci Nemci mali nad Poliakmi početnú a technologickú prevahu, ich náskok nebol taký výrazný, ako sa zdalo na papieri.

Poľskí vodcovia si nikdy nerobili ilúzie, že by mohli sami zvíťaziť nad Hitlerom. Ich stratégia zdržiavania nemeckého postupu, kým im neprídu na pomoc západní spojenci, bola, samozrejme, založená výlučne na britských a francúzskych príslušoch. Generál Tadeusz Kutrzeba, riaditeľ Poľskej vojenskej akadémie, známy počas kampane ako veliteľ protiofenzívy na rieke Bruza, vedel, že "bude potrebné čakať na pomoc z Francúzska. Poľsko sa bude musieť šesť až osem týždňov spoliehať na vlastné sily, aj keď Francúzi zareagujú promptne". Vôdca im však nemal v úmysle poskytnúť toľko času. Francúzsky vrchný veliteľ generál Gamelin povedal: "Poľskú armádu poznám dokonale. Jej jednotky sú vynikajúce a jej veliteľov nemožno pochváliť. Poliaci vydržia a my nebudeme strácať čas, aby sme im prišli na pomoc. Poliaci vydržia najmenej šesť mesiacov a my im prídeme na pomoc cez Rumunsko."

Takéto myslenie však vychádzalo zo zastaraných stratégií prvej svetovej vojny. Spojeneckí velitelia predpokladali, že na prípravu svojich síl budú potrebovať aspoň tri týždne, pričom Nemci už dovtedy vojnu v Poľsku ukončili. Francúzi, šokovaní rýchlym postupom Wehrmachtu, sa pokúsili uskutočniť operácie proti obrane západného Nemecka medzi riekami Rýn a Mosela. Francúzsko však bolo plné nezodpovednosti výborov a endemickej korupcie, ktorá je typická pre všetky

demokracie, a na zorganizovanie útoku potrebovalo týždeň.

V tom čase už bola predčasne spustená a menej ako polovičatá. Keďže Nemci vpadli do Poľska oveľa rýchlejšie a hlbšie, ako sa spojeneckým veliteľom zdalo, generál Gaston Pretelat, riaditeľ ofenzívy, sa dostal pod silný politický tlak, aby okamžite zaútočil na západné Nemecko, či už bolo pripravené alebo nie. Narýchlo zostavil 31 divízií, vrátane 14 jednotiek prvej línie, francúzskej 2. skupiny armád. Napriek tejto impozantnej sile, ktorej velil, postupoval Pretelat s odvahou proti drvivšej prevahe nemeckej 1. armády, ktorá mala sotva 17 divízií. Na svoje zdesenie Francúzi zistili, že Siegfriedova línia chrániaca nemeckú hranicu je príliš ďaleko za frontom, čo nútilo ich delostrelectvo postaviť sa pod nepriateľskú paľbu skôr, ako mohli zaútočiť na obranu. Siegfriedova línia sa navyše ukázala ako nedobytná pre strely kalibru 155 mm. Dokonca aj po tom, čo Francúzi vytiahli svoje 220-mm a 280-mm delá - najväčšiu výzbroj na svete - obrana Siegfriedovej línie zo zosilneného betónu obstála bez úhony, hoci delostrelectvo Pretelatu bolo rýchle a veľmi presné. Siegfriedova línia odolala a dala nový význam pojmu "nemecká oceľ".

Medzitým sa 4. armáda generála Edouarda Requina so svojím ľavým krídlom na rieke Saar zmocnila 7,5 míle nemeckého územia. V tom istom čase 3. armáda generála Condeho obsadila výbežok Warndtského lesa. Z týchto pozícií sa Pretelat pripravoval na priamy útok na Siegfriedovu líniu, ktorý sa mal otvoriť 17. septembra. Vtedy však už bola Varšava obklúčená a poľské armády boli zrazené. Ďalšie operácie sa zdali byť zbytočné, preto boli odvolané. Iróniou osudu bol plánovaný dátum Pretelatovej ofenzívy v ten istý deň, keď ruské vojská vstúpili do východného Poľska, pričom táto udalosť mala byť koordinovaná s Francúzskom, aby sa medzi ne vtlačilo Nemecko. Francúzi sa však aspoň pokúsili splniť svoju časť dohody, hoci len polovičato. Briti, od ktorých Poliaci dostali všelijaké pevné záruky vojenskej pomoci, nikdy nepohli prstom, aby im pomohli. Angličania nemali ani prostriedky, ani úmysel zachrániť Poľsko, o ktoré teraz túžili viesť vojnu proti Nemecku, nech by bola zámienka akákoľvek.

To, čo skutočne porazilo Poliakov a zároveň zastavilo akúkoľvek ofenzívu západných spojencov, bola úzka spolupráca medzi rýchlo postupujúcimi motorizovanými obrnencami a Luftwaffe. Takáto novátorská koordinácia závisela od spolupráce miestnych leteckých veliteľov s pozemnými dôstojníkmi. Táto jedinečná, vysoko účinná kombinácia medzi jednotlivými útvarmi bola v triedne uvedomelých štruktúrach vojenských kruhov, ktoré neboli národnosocialistické, neznáma. Vyplývalo z ducha triednej spolupráce, ktorým Adolf Hitler inšpiroval svoj ľud. Štuky Junker Ju 87 slúžili ako lietajúce delostrelectvo, ktoré v nepriateľských pozíciách vyráža diery, cez ktoré sa vo veľkom počte valili panciere.

Toto bezprecedentné taktické použitie lietadiel a tankov si predstavoval šéf Luft-

waffe Hermann Göring ako najlepší prostriedok na zničenie Poľska skôr, ako Francúzi stihnú zorganizovať vážnu hrozbu proti slabej obrane v západnom Nemecku. Nemecké letecké divízie preto prerazili obrovské medzery v poľských opevneniach pozdĺž hraníc. Cez ne 1. septembra ráno vtrhol predvoj inváznej skupiny armád Juh. Bombardéry Junker, Heinkel a Dornier pokračovali v prerušovaní životných liniek nepriateľských síl na zemi, najmä všetkých ciest a železníc, ktorými sa na front dopravovali poľské posily a zásoby. Izolovali jedno bojisko za druhým, čím ochromili komunikácie a dopravu a zabránili masívnym protiútokom proti Panzerom.

Dôležitým cieľom tejto prvej *bleskovej vojny* bolo okamžité zničenie nebezpečného poľského letectva na zemi. Luftwaffe však zachytila a zničila len 30 nepriateľských lietadiel, ktoré ešte stále parkovali v blízkosti a v hangároch. Poliaci múdro rozmiestnili svoje bojové lietadlá po celej krajine na mnohých letiskách. V dôsledku toho muselo byť ich letectvo zničené vo vzdušnom boji. A to sa aj stalo. P-23 zažili v prvých dvoch týždňoch kampane rozsiahle akcie, keď útočili na nemecké motorizované a tankové kolóny. Ale piloti Messerschmittov zdecimovali stíhacie bombardéry skôr, ako sa väčšina z nich stihla priblížiť k svojim cieľom. Významné jednotky *Karas* utrpeli viac ako 85 % strát a zostalo len 17 "Carpsov", ktoré sa zatúlali cez hranice do Rumunska, kde boli potupne skonfiškované.

Poliaci však bojovali so statočným odhodlaním. Dňa 7. septembra dosiahlo poľské letectvo svoje najväčšie vzdušné víťazstvo, keď v jednom súboji zostrelilo 15 nemeckých lietadiel. Varšava používala najmodernejší systém včasného varovania, ktorý zaskočil letcov Luftwaffe. Kedykoľvek prileteli do poľského hlavného mesta, už na nich čakali roje stíhačiek P.11. Podľa majora poľského letectva F. Kalinowského "v lete 1939 bola v okolí Varšavy zriadená sieť pozorovacích stanovišť, ktoré mali poskytovať včasné varovanie pred blížiacimi sa nepriateľskými lietadlami, a tieto stanovištia mali rádiom a telefónom odovzdávať informácie operačnej miestnosti stíhacej brigády, z ktorej sa vydávali všetky rozkazy na stíhanie".

Keď piloti Luftwaffe bojovali o kontrolu nad oblohou, odvádzali pozornosť od svojho hlavného cieľa: podpory svojich spolubojovníkov na zemi. Následne od 15. do 18. septembra poľské 11. a 38. divízia "Sosnkowského skupiny" rozbili tri pokusy o obklúčenie, ktoré podnikla nemecká 14. armáda. Pochodujúc celú noc a bojujúc cez deň, Poliaci porazili všetky snahy Wehrmachtu zabrániť im v prekročení strategickej rieky San. Nemcom pritom ukoristili 20 delostreleckých diel a 180 vozidiel. Predtým boli tanky 4. tankovej divízie porazené späť pri ich neúspešnom prekvapujúcom útoku na Varšavu. Keď 35. tankový a 12. strelecký pluk postupovali cez predmestia hlavného mesta, dostali sa pod intenzívnu paľbu

delostrelectva, vlastne vedenú zo samotného mesta. Utrpeli ťažké straty a boli nútení ustúpiť. Ale neďaleko za nimi vtrhla do útoku mohutná 10. armáda. Tá vybehla až k Visle pri Gore Kalwaria, kde úplne zdecimovala elitnú Lotzovu armádu.

Maršal Rydz-Smigly, poľský vrchný veliteľ, zdesený rýchlym zničením svojich premiérových bojových síl, nariadil všeobecný, oneskorený ústup na východ. Tento bojový ústup smerom k Varšave viedli silné armády Pomorze a Poznaň, ktoré tvorili štyri pešie divízie a dve jazdecké brigády - celá armádna skupina. Pod velením generála Kutrzeba zaujali pozície pri Kutne, pri rieke Bzure, asi 65 míľ západne od hlavného mesta. Pri pokuse o prekročenie rieky sa Poliaci 10. septembra stretli s početne slabšou nemeckou 10. armádou, ktorá sa vrhla z Lodže, aby im zabránila v prechode.

Poliaci, ktorí sa chopili iniciatívy a začali vlastnú protiofenzívu, prešli do útoku so zúrivým odhodlaním, obsadili mostné predmostia pri Lowiczi a zatlačili nemeckú 30. pešiu divíziu. Desiata armáda bola odrezaná od svojich zásob a celé krídlo skupiny armád Juh Wehrmachtu bolo náhle ohrozené. Hrozil strašný rozruch a celá kampaň bola ohrozená, keď Luftwaffe priletela na pomoc. Útočné lietadlá Henschel 123 a stíhacie bombardéry Stuka, ktoré lietali osem a viac misií denne, rozmetali na prach nepriateľom držané mostné predmostia a paralyzovali poľské obranné pozície v okolí Działoszyna a Czystochowej. Dvojmotorové Messerschmitty Me-110 ostreľovali veľké koncentrácie najlepších jednotiek generála Kutrzeba, ktoré boli ďalej decimované úrovňovými náletmi stredných bombardérov Dornier a Heinkel. Poliaci a ich kone sa uprostred dlhotrvajúcej záplavy padajúcich bômb a granátov zbláznili od paniky.

Nemecká 8. armáda sa teraz mohla spojiť s obkľúčenou 10. armádou a ďalšie letecké útoky umožnili jej motorizovaným a tankovým divíziám postupovať na sever a prepadnúť spojenú Pomorskú a Poznaňskú armádu. Ako bolestivo zranené hady sa vrhli na Nemcov v okolí Lowiczu a Sochaczewa, kde sa rozpútali neuveriteľne kruté boje zblízka a zblízka, až kým Poliaci neboli postupne obkľúčení a odrezaní pri Kutne. Týždeň intenzívnych bojov na úrovni divízií sa skončil 10. septembra kapituláciou 170 000 poľských vojakov.

Po ich úspechu sa bombardéry Luftwaffe okamžite vrhli na poľskú 7. divíziu, ktorá sa stále držala pri Čenstochovej. Celodenné nepretržité bombardovanie Luftflotte 4 prinútilo celú divíziu *hromadne* sa vzdať, čo bolo prvýkrát, čo letectvo prinútilo pozemné jednotky takej veľkosti zložiť zbrane. Len o päť dní neskôr zopakovali piloti Luftflotte 4 svoje historicky významné víťazstvo, keď prinútili vzdať sa ešte väčší počet nepriateľských jednotiek južne od Radomu, kde Poliakov obklopoval železný kruh tankov.

Bitka pri Bzure sa skončila, ale nie Rydz-Smiglyho nádeje na umožnenie

francúzskych útokov proti západnému Nemecku tým, že zadrží postup Wehrmachtu. V skutočnosti už muži generála Pretelata začali útok na Siegfriedovu líniu. Francúzska intervencia skutočne začínala mať svoj vplyv na poľskú kampaň, pretože Göring náhle stiahol na západný front ďalších 400 stredných bombardérov, práve keď sa mali rozbehnúť letecké operácie nad Varšavou proti jej odhodlaným obrancom hrajúcim o čas. Ťažkopádne transportné lietadlá, úctyhodné Junkersy Ju-52, boli vtlačené do núdzovej služby ako bombardéry, čo bola úloha, na ktorú sa vôbec nehodili. Len tridsať "tiet Jus" bolo naložených debnami s dvojlibrovými fosforovými zápalnými bombami. Tie z dverí nákladového priestoru doslova vynášali dvaja vojaci pridelení ku každému Junkersu!

V snahe čo najrýchlejšie ukončiť poľskú kampaň Hitler prvýkrát zasiahol do bojov. Doteraz nechával svojim generálom voľnú ruku pri vedení vojny. Tí však nepostupovali dostatočne rýchlo. Vôdca chcel Poľsko vyradiť do troch týždňov, čo bol dostatočný čas na to, aby pripravil svoju obranu proti očakávanému útoku Spojencov zo západu, ktorý sa v skutočnosti už začal. Aby nabral zvyšok poľských síl na východ od Visly, nariadil 14. armáde, aby sa od L'vova pohla na severovýchod. Jej XIX. tankový zbor sa chytil do pasce a kampaň sa skončila. Varšava bola teraz úplne obkľúčená. Keďže všetky poľské ozbrojené sily boli buď zničené, alebo porazené, obrana hlavného mesta bola nezmyselná. Nemci nariadili jeho obrancom, aby sa pokojne vzdali, čím sa vyhli zbytočnému krviprelievaniu. Poliaci však stále verili v záchranu od západných spojencov a odmietli to. V reakcii na to Göring sústredil 1 776 bombardovacích náletov v priebehu iba 48 hodín a 27. septembra prinútil Varšavu kapitulovať. Jej obrancovia neboli zneužití, ale generál Blaskowitz, veliteľ nemeckej 8. armády, im udelil vojnové pocty, čo bolo gesto, ktoré pekne odzrkadľovalo jeho zmysel pre rytierstvo a ľudskosť, vlastnosti, ktoré, ako sa neskôr ukázalo, spojencom väčšinou chýbali.

Kampaň bola krátka, ale krutá, s 10 572 nemeckými obeťami, 3 400 nezvestnými (považovanými za mŕtvych) a 30 322 zranenými. Do zajatia padlo viac ako 694 000 Poliakov. Pred kapituláciou vo Varšave Rydz-Smigly, Beck a všetci ostatní, ktorých arogancia a chamtivosť ju spôsobili, opustili poľský ľud uprostred jeho utrpenia útekom do Rumunska. Práve odtiaľ mali načas zachrániť Poľsko prisľúbené francúzske jednotky generála Gamelina. Všetko, čo však poľskí prisahanci v Rumunsku našli, bola internácia. Ďalší Poliaci utiekli do Anglicka, do toho istého národa, ktorý zradil ich krajinu, aby pokračovali v bezmozgovom, sebazničujúcom boji proti Hitlerovi. Ako sa ukázalo, títo bezcharakterní hlupáci sa dočkali dňa, keď bol sovietsky spojenec ich dvojtvárných britských súdruhov odhalený za popravu približne 15 000 Poliakov v masakre v Katynskom lese v apríli 1943.

Keď proaliančný šéf poľskej exilovej vlády generál Wladyslaw Sikorski poža-

doval vyšetrenie tohto zverstva, britská tajná služba ho o tri mesiace neskôr zavraždila pri nastraženej leteckej havárii na Gibraltári z obavy, že by si znepriatelil Stalina v čase, keď Británia potrebovala sovietskú účasť. Churchill a Roosevelt sa úplne zbavili masových vrážd svojich poľských spojencov, ktoré im predtým získali takú propagandistickú hodnotu, na povestnej teheránskej konferencii, keď celé Poľsko odovzdali sovietskym démonom.

Naopak, Hitler chcel zachovať nezávislý poľský štát, ale zabránil mu v tom Stalin, ktorý požadoval rozdelenie Poľska ako cenu za jeho nebojovnosť (*Cavendish*, 37). Sovieti určite nemali nárok na žiadne osobitné ohľady, keďže len okrajovo dodržali svoju časť paktu o neútočení tým, že napadli Poľsko *po tom, ako* už bolo 17. septembra o kampani rozhodnuté. Báli sa Poliakov, ktorí pred necelými dvadsiatimi rokmi takmer zvrhli ich komunistické impérium, keď vojská maršala Pilsudského vtrhli do ZSSR. Preto sa tomuto porazenému národu zbabelo pomstili.

Zdalo sa, že poľská zrada sa živí sama sebou. V auguste 1944 na naliehanie sovietskeho rozhlasového vysielania, ktoré sľubovalo masívnu ruskú podporu, zorganizovali Poliaci ozbrojené povstanie proti nemeckým okupačným orgánom. **Waffen-SS** odpovedali tým, že poľské hlavné mesto premenili na dymiace ruiny pri útokoch, ktoré boli oveľa ničivejšie ako letecká ofenzíva Luftwaffe v roku 1939. Keď Poliaci viedli ďalší zajačí boj s Nemcami, ktorý bol vopred odsúdený na zánik, videli na východnom okraji Varšavy jednotky Červenej armády, ktoré boli pripravené pomôcť. Stalin však nariadil svojim jednotkám, aby sa stiahli a nechali Poliacov "dusiť sa vo vlastnej šťave". Keď Briti žiadali o povolenie aspoň letecky zhodiť do Varšavy zásoby, odmietol. Krátko nato bolo povstanie porazené s veľkými stratami na životoch. Poliaci sa opäť nechali oklamať priehľadnými sľubmi cudzincov, ktorí ich krajinu nepovažovali za nič viac ako pešiaka cudzích cieľov.

To všetko a ešte viac si Poliaci vytrpeli za to, že odmietli zohľadniť racionálnu požiadavku Adolfa Hitlera: vrátenie jedného mesta, ktoré im nepatrilo. Aká nepatrná, dokonca malicherná sa zdá táto diskutabilná otázka v porovnaní s obrovskou panorámou ničenia, smrti a utrpenia, ktoré nasledovali pre Poľsko a zvyšok sveta!

Žiadny iný národ na svete by nepochybne nedokázal poraziť miliónové poľské ozbrojené sily za menej ako mesiac. Spojenecké plány na zdržanie nemeckého postupu, ktoré by Francúzsku poskytli dostatok času na útok na západe, boli podľa vtedajších strategických štandardov rozumné. Nikto, dokonca ani Hitlerovi generáli, neverili, že Poliakov možno poraziť za menej ako tri týždne. Preto mu patrí najväčšia zásluha za víťazstvo, predovšetkým vďaka jeho naliehaniu na pozemnú podporu letectva a obrovskému obkľúčeniu nepriateľských síl východne od

Visly, kde Poliaci stratili všetky nádeje na dlhodobý odpor.

Kampaň bola skutočne triumfom geniality a odvahy národných socialistov nad malými sprisahancami, ktorí sa pokúšali zničiť najväčšiu nádej bielej rasy. Bola však aj katastrofálna pre cenný národ, ktorý zradili chamtiví politici a cudzinci s mimopol'skými zámermi. Ešte horšie bolo, že vzájomné vyvražďovanie árijských mužov v Poľsku v roku 1939 bolo tragédiou pre západnú civilizáciu, kde sa začala jej Veľká bratovražedná vojna a skutočný úpadok Západu.

